

ΤΟ ΥΨΗΛΟΦΡΟΝ ΥΠΟΓΑΣΤΡΙΟ

Μία πόλη θα μπορούσε κανείς να την μοιράσει σε δύο επίπεδα, επιχειρώντας έναν χοντρικό διαχωρισμό προκειμένου να δει καθαρότερα την ανθρωπογεωγραφία της, στο επάνω και στο κάτω επίπεδο. Αυτά δεν είναι ποτέ ισομερή και σπανίως είναι ισάξια. Σε κάποιες περιπτώσεις, η ανισομέρεια γίνεται κατάφωρα κραυγαλέα, όσο για την αξία τού κάθε επιπέδου, αυτή κυμαίνεται επίσης με τρόπο ακραίο και ενίοτε απροσδόκητο.

Η περίπτωση μιας πόλης όπως η Θεσσαλονίκη, είναι ιδιαίζουσα. Στην δική της περίπτωση έχουμε πάλι δύο επίπεδα ανισομερή και όχι ισάξια, μόνο που εδώ το επάνω μέρος είναι χωρίς κανένα ενδιαφέρον, άρα θα τολμούσε να πει κανείς ότι είναι στην πραγματικότητα ανύπαρκτο, και όντως είναι. Αυτό σημαίνει ότι η Θεσσαλονίκη είναι μία πόλη χωρίς σώμα από την μέση της κι επάνω.

Το κάτω επίπεδο όμως, που σύμφωνα με την μορφολογία ενός σώματος ανήκει στο υπογάστριο, αν και εμφανώς υποδεέστερο σε μέγεθος από το επάνω, παρουσιάζει το ενδιαφέρον που μόνον η ίδια η ζωή μπορεί να προκαλέσει. Εκεί βρίσκονται όλα όσα αποτελούν τις θεμελιώδεις λειτουργίες ενός έμβιου όντος. Και ενώ το επάνω τμήμα τής πόλης διαδραματίζει την ανούσια ύπαρξή του την ημέρα, το κάτω τμήμα της κινητοποιείται την νύχτα · μέσα σ' αυτήν, εκθέτει όλα τα όργανά του και θέτει σε λειτουργία τις βράσεις και τις εκβράσεις τους. Εδώ το σκοτάδι ή το ημίφως είναι συστατικά όλων των δράσεων. Κυριαρχεί η θερμότητα τής επικείμενης έκρηξης και τής υποβόσκουσας καταστροφής · οι αισθήσεις αναμένουν και αδημονούν · τα σώματα και οι σκιές τους γίνονται κίνητρα για ενστικτώδεις διεγέρσεις · η επείγουσα ανάγκη τού χορτασμού συναιρείται με αχόρταγους κινδύνους αλλά και με πειναλέες απογειώσεις · η ακρότητα, χυδαία ή αγοραία, κυριαρχεί και δεν αφήνει περιθώρια για ενδιαμέσες διακυμάνσεις · το εφήμερο απογειώνεται κάνοντας την γη και τον ουρανό να μην διαφέρουν σε τίποτε · εν ολίγοις, όλα στο μέρος αυτό μυρίζουν επιτακτικό κίνητρο ζήτησης και αρπαγής καθώς και επιτακτικό αίτημα προσφοράς, άρα εδώ όλα είναι ριζικά και απαραίτητα, απροσχημάτιστα και ωμά, όπως συμβαίνει με όλα τα ζητήματα ζωής και θανάτου.

Η Θεσσαλονίκη είναι μία πόλη μισή. Η πραγματική ζωή της έχει περιέλθει προ πολλού σε ό,τι χρειάζεται εκείνο το μόνο ζωντανό μέρος της, εκεί όπου η ζωή τού σώματος διαλαλεί και υπερασπίζεται τα δικαιώματά της με όλους τους τρόπους τής φυσικής ανάγκης, τους τρόπους που αντιβαίνουν στην σύμβαση, στην συστολή και στην υποκρισία, διεκδικώντας το βασικότερο όλων των δικαιωμάτων : το δικαίωμα στην ομορφιά και στην κατάκτησή της · δεν πρόκειται όμως παρά για την ομορφιά εκείνη που αναστατώνει, διεγείρει, αποσυντονίζει, τρελαίνει – κι εδώ εννοείται η αρσενική ομορφιά σε όλες τις εκδοχές της –, αποτελεί δε γεγονός πασίδηλο αλλά σπανίως δεδηλωμένο ότι η πόλη διαθέτει τεράστια αποθέματα παρόμοιας ομορφιάς, αποθέματα πλούσια και διάσπαρτα σε όλες τις περιοχές της και συνεχώς αναγεννώμενα, ενδογενή και ετερογενή, προσφυή σε όλες τις κατηγορίες, εξαντλώντας όλη την κλίμακα του πολυποίκιλου ανδρισμού και των ανεξάντλητων παραμέτρων του, σε κατάσταση συγχρόνως προσδιορισμένης και απροσδιόριστης

ενδοτικότητα, δηλαδή της ετοιμότητας εκείνης που τα προορίζει ή δεν τα προορίζει, άγνωστο, για την μεγάλη τους έξοδο και την εξίσου μεγάλη τους είσοδο. Αυτά τα αποθέματα αισθητικής και αισθησιακής ομορφιάς, δεν υπεισέρχονται παρά εν μέρει στο δεύτερο μισό της πόλης, στο κάτω, ανήκουν όμως εν γενετής σ' αυτό, και η ιστορική στροφή που θα μετέτρεπε την πόλη αυτή σε πραγματική πρωτεύουσα τού δημόσιου και απερίφρακτου έρωτα, θα ήταν είτε η διάχυση αυτού τού μισού, του κάτω, στο άλλο μισό, στο επάνω, είτε η ένταξη όλων των αποθεμάτων ομορφιάς του επάνω μισού στο κάτω που είναι και ο χώρος όπου η Θεσσαλονίκη λειτουργεί πραγματικά, δηλαδή απροκάλυπτα και αναίσχυντα, ως σώμα για ευθεία ερωτική ανταλλαγή.

Ο Γιώργος Μελίκης διενεργεί μία *έφαψη* στο κάτω μισό τής πόλης. Έφαψη, μια υψηλή ή υψηλής μορφής αφή, είναι η ενδεδειγμένη ψηλάψηση αυτού τού ζέοντος υπογάστριου. Μία τέτοια χειρονομία απαιτεί τόλμη και γενναιοδωρία, προπαντός προϋποθέτει ωριμότητα που είναι όμως όχι τόσο δεδομένη όσο κατακτημένη, αποτέλεσμα υπέρβασης ορίων που ο καθένας θα πρέπει να την προσφέρει στον εαυτό του με αυτήν την κερδισμένη ωριμότητα, ο Γιώργος Μελίκης εφάπτεται όλων των μελών και όλων των λειτουργιών τής άλλης Θεσσαλονίκης – και βγαίνει απ' αυτήν την επαφή πληγωμένος και ενισχυμένος : πληγωμένος από τα δράματα που εκτυλίσσονται εκεί, με θύματα και θύτες κάθε είδους και με συνέπειες συχνά αιματηρής τραγωδίας, ενισχυμένος από την απογύμνωση που προϋποθέτει και συνεπάγεται αυτή η ζέουσα περιοχή όπου το πάθος του/στον/για τον έρωτα είναι εκείνο που προσδίδει στην ζωή ό,τι την κάνει ζωή.

Ετσι, το υπογάστριο τής πόλης υψώνεται σε κορυφή τού σώματός της, και δείχνει με το υψηλό του φρόνημα ότι ηθικώς και θεσμικώς απαράδεκτο είναι το μόνο ζωτικώς χρήσιμο σε μία ζωή που αν δεν έχει αυτό, δεν έχει, στην ουσία, σχεδόν τίποτα.

Κι αυτό (θα πρέπει να) ενδιαφέρει κατ' εξαίρεσιν όλους ανεξαιρέτως.

8-9 Σεπτεμβρίου 2010